Alan Watt

AZ EMBERI PSZICHÉ MANIPULÁLÁSA[1]

KULTÚRAROMBOLÁS ÉS A TUDATOS ÉLET FELSZÁMOLÁSA

A nevem Alan Watt, s életem nagy részében figyelemmel kísértem a politikát és a geopolitikát. Nem úgy kezdtem ehhez, hogy akkor most szeretnék mindennek a végére járni. Sőt, igazából, hogy őszinte legyek, elképzelésem sem volt arról, milyen komoly, mély politikai terveket dolgoznak ki egy globális társadalom létrehozására. Ezekben a háborúknak több fontos szerepe is van, és a gazdasági háttér csupán az egyik. A kulturális átalakítás, az uniók létrehozása és a legyőzött nemzetek szövetségessé tétele szintén ezt szolgálja.

Életem során láttam, hogy minden ország gyakorlatilag ugyanazokat a törvényeket fogadja el, nagyjából egyszerre, és ezek hatással vannak a már kialakult társadalmi berendezkedéseikre. Törvények, rendeletek születtek anélkül, hogy az embereket ezekben az országokban tájékoztatták volna róluk. Ezzel egy időben a környező államokban vagy a Föld túlsó felén ugyanezeket a rendeleteket hozták meg. Észre kellett vennem, hogy nyilvánvalóan van valamilyen irányító, kormányzó hatalom, amelyik mindezt összehangolja, és a szálak az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez vezettek. Minden ma működő kormányzati részleghez – legyen az lokális, megyei vagy országos szintű – az ENSZ-nek is volt egy megfelelő szervezeti egysége, ami ugyanazokkal az ügyekkel foglalkozott. Gyakorlatilag teljesen úgy alakították ki, mint egy globális szintű kabinetet. H. G. Wells[2] ki is mondta, hogy a Népszövetség – amelyik az ENSZ embrionális formája volt – lesz a Világkormány magja. És hogy eljön az idő, amikor minden törvény innen származik majd, továbbá, elfogadásra és beiktatásra úgy kerül, mint nemzetközi egyezmény az országok között. A végén már nem is lesz szükség erre a műsorra – mert ez tulajdonképpen az –, ami szavazgatást jelent jelöltekre vagy pártokra. Ugyanis a 20. század második felében és most a 21. század során folyamatosan idomítanak minket arra, méghozzá elég nyíltan, hogy egyszerűen fogadjuk el: a szakértők, a tudósok, a hozzáértők irányítanak. Mert ezt értik az alatt, amikor kormányzatról, illetőleg „kormányzásról" beszélnek.

Hogyan tudod a békésen legelésző csordádat átterelni az egyik legelőről – az egyik rendszerről, amin már jó 20–50 év óta folyamatosan legel, a jelenlegi rendszerről – a másik legelőre, erre az új legelőre? Mert ugye olyanok vagyunk, hogy nem szeretjük a változásokat. Szeretjük a megszokott dolgokat, a rutint. Nos, különböző módszerek vannak erre. Egyik ilyen a forradalom. A legtöbb forradalom vér nélküli. Vannak kulturális forradalmak, szexuális forradalmak. Ezekkel együtt járnak a zenei forradalmak, és így tovább. Teljesen úgy dolgozták ki őket, hogy átalakítsák, átformálják a kultúrát, tudva persze, hogy milyen kultúra fog a végére létrejönni. Pontosan tudják, mit akarnak az egész végén látni.

A másik módszer a kríziskreálás: válsághelyzet(ek) létrehozása. Egyik krízis zúdul a másik után az emberek nyakába mióta szeptember 11-e megtörtént. Fontos megérteni, hogy a stratégiákat, amiket a külpolitikában használnak háborús eszközként, hazai terepen is alkalmazzák. Sokat lehet hallani a „sokkolásos művelet" kifejezést.[3] Hadi értelemben fizikai bombákat, különböző akusztikus fegyvereket jelent, melyek semlegesítik az ellenséget, halálra rémítik koponyába sugárzott hangokkal, meg hasonlókkal. Be is vetették ezeket az első Öböl-háborúban, tele van vele az angol nyelvű média. Ám a rettegésben tartást alkalmazni lehet a hazai lakosságon is, hasonlóképpen. A lényeg, hogy egyik válsághelyzetet a másik után hozzák létre, egészen addig, míg a lakosság nem fél eléggé. Mert az átlagember, ugyebár, sikeresen felépít magában bizonyos szintű önbizalmat. Azt mondja: „nagyjából tudom kezelni életemben a dolgokat". „Jöjjön bármilyen szokásos probléma, ha azzal mások meg tudnak birkózni, akkor bizonyára én is." Amikor azonban a környezetedben mindenki veled egy időben roppan össze a félelemtől – mert egyszerre veszítik el munkájukat, különféle járványok fenyegetik őket, mindenhol a terrorizmustól kell rettegniük, hogy már a metróra se mernek felszállni –, ha az emberek egyszerre mind hasonló helyzetbe kerülnek a környezetedben, akkor könnyebben adod be a derekadat és fogadsz szót azoknak, akik ekkor igen határozottan kiállnak az aktuális hatalom nevében és átveszik az irányítást. Hát ezért adnak neked olyan figurát, mint Obama, aki jártas a beszédtechnikában. A szónoklásban járatos, a meggyőzésben és nem az igazságban. A „sokkolásos művelet" ebben a formában olyan metódus, mely egyéneket, sőt egész nemzeteket képes megrészegíteni hangzatos szavakkal.

Fontos megérteni, hogy az átlagember komoly gondból egyet még kezelni tud a magánéletében, talán kettőt is egyszerre. Ám a pszichológiában jól ismert – rengeteg tanulmány készült róla –, hogy ha egyszerre három vagy négy nagyobb horderejű próbatétel érkezik egy időben, akkor komoly depresszióba esel, olyan állapotba, melyben cselekvésképtelenné válsz. (Ez jól ismert.) Nos, alkalmazzuk akkor ezt a technikát a népesség egészére! A helyzet az, hogy ezek között a krízisek között, amikkel szembesítenek téged, egyetlen olyan sincsen, amivel kapcsolatban tehetnél bármit. Mit tehetsz a terrorizmus ellen, ha mondjuk tényleg létezik és veszélyeztet? Kívül esik a hatáskörödön. Tehetetlen vagy. Mit tudsz tenni a járványokkal kapcsolatban? Kívül esik a hatáskörödön. Tehetetlen vagy. Mit tudsz tenni az ellen, hogy valaki atombombát robbantson – tegyük fel – New York kikötőjében vagy akárhol? Semmit. Az üzenet, amit küldenek számodra: hogy teljesen tehetetlen vagy. Nem vagy képes megvédeni magad és gondoskodni a saját biztonságodról. Ez a „sokkolásos művelet" lényege. És nemcsak itt az USA-ban és Kanadában használják, hanem szerte a világon, összehangoltan. Ugyanis már a globális társadalomban élünk, a globalista rendszer irányítása alatt. Masszív pszichológiai hadviselést alkalmaznak szerte az egész bolygón. A félelem állapotába roskasztanak, elhalmozva olyan gondokkal, amikkel kapcsolatban, mint mondtam, semmit sem tudsz tenni a saját szinteden. Így aztán bemutatják a neked szánt vezetőket a tévéképernyőn. Mind egyenruhában vannak, elegáns öltönyökben, nyakkendővel, s mindig magabiztosan beszélnek (persze minden előre meg van írva nekik), és láthatóan mindent teljesen kézben tartanak. Ez tulajdonképpen úgy néz ki: az állandóan félelemben élő rabszolga nagy hatalmú gazdájától várja a védelmet és a gondoskodást. Nos, az említettek lennének azok az egyszerű eljárások, amivel ezt kivitelezik.

Az Egyesült Államokban is van Rockefeller Alapítvány, amely a Carnegie Alapítványt mű-

ködteti, de talán a Ford Alapítványt is, egy kaszszából. Ezeknél a családoknál vannak az „öröklődő jogok", hogy úgy mondjam, a jogosultságok a világ vezetésére és egybeolvasztására egy világkormány alatt. Mr. Rockefeller komoly szerepet vállal a világ népességcsökkentési stratégiáiban is. Sok helyütt finanszíroz abortuszklinikákat. Ezen kívül több száz más „előtérbe tolt alapítványt" támogat, amikről azt gondolnád, hogy nincsenek kapcsolatban az övével. Közben ezek mind fedőszervezetek, melyeket ő pénzel, saját forrásaiból. Hozzá vezethetők vissza az úgynevezett családtervező klinikák is, melyek a világon mindenütt fellelhetők, de főképp a fejlődő országokban. Úgy tűnik, Mr. Rockefeller nagyon aggódik a Föld túlnépesedése miatt. Főleg olyan országoktól, ahol nincs fejlett ipar és hasonlók… Úgy érzi, minden joga meg van hozzá, hogy megtizedelje azok népességét a népességcsökkentés tervével.

Tavaly télen kaptam egy meghívást, hogy vegyek részt valamin, amit Világpolgári Tanácsnak neveznek, az éves találkozójukon. Eléggé meglepődtem, mivel a Világpolgári Tanács vezetője nem más, mint Mr. Rockefeller, és itt vagyok én, aki épp róluk és ellenük beszél. Ám az ilyenek nem csak úgy, véletlenül történnek, ilyenkor megpróbálnak rávenni, hogy te is inkább nekik dolgozz. Ami talán még meglepőbb volt, hogy általában a tagok kapnak 15–20 percet, hogy felszólaljanak, viszont én is lehetőséget kaptam a megszólalásra. A „világpolgárság" ötlet tulajdonképpen régi, Cecil Rhodestól származik, Lord Milneren keresztül, a Royal Institute of International Affairsen át a Külkapcsolatok Tanácsáig. Bizonyos konferenciáin – megkereshető a Google-on – Mr. Rockefeller különféle „világpolgári érdemrendeket" adományoz mindenféle híres embernek. Így már megkerülték, jó ideje megkerülték a szuverén nemzetek hatásköreit. Hogy milyen előnyökkel jár egy világpolgári tagság, nem tudom. De azt mondta – mármint az az elnök, aki írt nekem –, lehetőségem lesz beszélni ezen a konferencián. Nem mondta, miről beszéljek, vagy hogy miről ne beszéljek. Viszont említette, hogy részt vehetek az azt követő kerekasztal beszélgetéseken is. A kerekasztal társaságok nagyon-nagyon fontosak, mert hosszú múltra tekintenek vissza. A Milner Társaság és a Rhodes Alapítvány jöttek elő elsőként kerekasztal társaságokkal. Ezeken az történik, hogy veszik a témákat, amikről az előadásokon szó volt, és felosztják a társaságot asztalokra, melyeknél a beszédek bizonyos aspektusaira koncentrálnak, és megvitatják, hogyan lehetne azokat véghezvinni, megvalósítani média promóciók segítségével, különféle propaganda módszerekkel, és így tovább. Végül nem mentem el, bár nagyon fontolgattam. Kíváncsi lettem volna, megszabják-e miről nem beszélhetek. A tél kellős közepén azonban elég nehézkes lett volna odautaznom és elég sok dolgom is volt.

Ám az embert előbb-utóbb megkeresik. Nekem sem az első alkalom volt, hogy felkerestek ilyesmivel. Megfigyelhető, hogy vannak, akiket sikerül átállítaniuk. Érdemes megemlíteni Lord Bertrand Russellt[4] e témával kapcsolatban, mert ő volt az, aki egyik könyvében azt mondta – abban a művében, melyben azokról a gyermekekről beszél, akik valahogyan kibújnak az agymosás alól –, hogy akiknek van intelligenciájuk és tehetségük, hogy tájékoztatni tudjanak másokat, azokat mindenképpen a rendszer oldalára kell állítani, a rendszer alkalmazásába kell venni, ha lehetséges, meg kell vesztegetni, ami egyébként a legtöbb embernél működik is. Mert ellenkező esetben – mint mondotta – „kénytelenek leszünk elpusztítani őket".[5] Ugyanis nem akarnak olyan embereket a közösségben, akik átlátnak terveket, amiket a többiek nem, olyan embereket, akik képesek kommunikálni az információt, a dokumentált információt, olyan formában,

hogy azt mások is megértsék a közösségben, ahol így terjeszthetik azt. Ide kapcsolódik, amit Mao Ce-tung mondott. Ő nem az ellenséges seregektől félt. A nagy félelme az volt, hogy jön egy ember egy jó ötlettel, valami nagy, egyedi elképzeléssel, és olyan képességgel, lehetőséggel, hogy ezt másoknak is a tudomására tudja hozni. Így kezelik tehát azokat, akikben megvan ez a tehetség. Először jön a meghívás a csatlakozásra, amit sokan meg is tesznek. De mint mondtam, Bertrand Russell azzal adott nyomatékot ennek, hogy kijelentette, ha nem lehet a saját oldalunkra állítani őket, akkor likvidálni kell a nyilvános színről. Hát ennyire komolyan veszik ott legfelül a dolgukat. Ezek nem játszadoznak. Hogy miért nem jönnek, és ölnek meg egész egyszerűen? Egyrészt, mert nem szükséges ilyen feltűnő munkát végezniük, nagyon sokféleképpen meg lehet ölni valakit, főleg napjainkban. Ám, hogy őszinte legyek, szerintem pillanatnyilag annyira el vannak telve magukkal, hogy egyáltalán nem aggódnak a tömegek véleményével kapcsolatban, mert a tömeget már annyira beidomították és folyamatos agymosás alatt tartják, napi szinten, például a televízió segítségével.

Úgy 100 évvel ezelőtt ez a hatalmas „vállalat", a maga sok kapcsolódó szervezetével úgy döntött, uralni fogja a világot, Nagy-Britanniát használva bázisként, később hozzácsatolva az Egyesült Államokat az angolszász birodalom zászlaja alatt. Szükséges kulturális változásokról írtak, amiket az azt követő 100 év során tervbe vettek. Mindannyiunkban megvannak a törzsi ösztönök, ezért is megyünk el szavazni egy „törzsfőnökre". Ezzel is teljesen tisztában voltak, ezért adják nekünk a „törzsfőnököket". De mivel az átlagember egyre jobban eltávolodott saját sorsának alakításától, ahogy e szakértői réteg egyre inkább formát öltött, úgy döntöttek, hogy a hímeknek valahol ki kell engedniük a gőzt, cserébe, amiért tehetetlenek lettek az életben. És a sport lett a megoldás! Lesznek törzsi csapatok, amikkel azonosulni lehet, amelyek győzelméért majd szurkolni tudnak, miközben a saját életükben nem jutnak semmire, hiszen teljesen elszigetelődtek azt követően, hogy a szakértők elvettek tőlük mindennemű döntési lehetőséget az élet valamennyi területén. A terv, a pszichológia tehát már régen ki volt dolgozva, azelőtt, hogy behozták volna a sportokat. S azután, mikor megjelent a rádió, persze maximálisan ki is használták. A férfiaknak sportközvetítések, a nőknek pedig rádiós szappanopera. Majd amikor bejött a televízió, ezzel az indukált alfa-állapottal, e hipnotikus állapottal, nagyon megindult a dolog, hihetetlen gyorsan berobbant. És a férfiak odaragadtak a képernyőkre a sportközvetítések idején.

„(…) a legtöbb dolog, amit látunk, hallunk, az reklám, de ha nem az, akkor is minimum egy alapszintű pszichológiai manipuláció."

Agytrösztöket használtak, mert mindig agytrösztökkel terveztetik meg a jövőt és a társadalmi változásokat, de a köztes kulturális átmeneteket is, mondjuk egy 100 éves időszakra előre. Vagyis azt, hogy a jelenlegi állapottól a célállapotig a következő 100 év során milyen körülmények szükségesek, hogyan kell azokat kivitelezni. Persze, mindig a fiatalok kulturális szokásain keresztül, amit nagyon egyszerű szabályozni ott, ahol az oktatás központosított. Ez utóbbival mindig el lehet érni, hogy ugyanazt a rendszert, ugyanazt a kultúrát tanulják. Bár az 1960-as évek idején, amikor a televízió igazán szárnyakra kapott, sportközvetítés még csak szombatonként volt, egy 10 éves periódus során fokozatosan elérték, hogy a hét minden estéjén a képernyőkre kerüljön, s mára ott tartunk, hogy vannak kimondott sportcsatornák: sport, sport, sport. Így kialakult a férfiak otthonülő rétege. Gyakorlatilag semmi hatalmuk sincs a munkahelyükön, a főnökük miatt. Semmi hatalmuk

sincs az utakon. A rendőrök, a közterület felügyelők egyfolytában figyelik őket. Semmi lehetőségük sincs arra, hogy erősnek érezhessék magukat. Következésképpen sportközvetítéseket néznek, és azzal helyettesítik ezt az érzést. Beleképzelik magukat egy játékba, amiben igazából nem is vesznek részt. De ha a csapatuk nyer, azzal végre érezhetnek valami kis pozitívumot az életükben, egy kis sikert. És ez kiválóan helyettesít számukra – mármint az „elit" szempontjából – rengeteg dolgot az életben.

A nagy agytrösztök, melyek megannyi magasan képzett embert alkalmaztak, tudták: kell valamit adni a férfiaknak. Ám azt is, hogy a nőknek is szükséges valami helyettesítő. Ugyanis nagy feszültséget kelt az, amikor a társadalmi normák oly drasztikus mértékben megváltoznak, hogy maga a házasság intézménye is elveszti minden vonzerejét. A nőknek ezért kitalálták a divatot. Az elérhető árú divatot. Sokan nem tudják, de a miniszoknyát az 1920-as években hozták be, még a szesztilalom idején. Akkor dobták piacra a kokaint is, a szesz mellett, hogy a fiatalokat rászoktassák. Az alapötlet az volt, hogy az ifjúság úgyis imád rosszalkodni, megszegni a szabályokat. Összejön a társaság, és mindenki együtt rosszalkodik. A szex meg a szesz, hozzá egy kis kokainnal, amit akkoriban kezdtek becsempészni, meg is hozták a várt eredményt. De nem pontosan úgy, ahogy eltervezték maguknak az új kultúrát ezek a Bernays-félék. Egyébként Bernays,[6] persze, maga is komoly szerepet játszott az egészben. Így hát kijöttek a „szex és rock'n'roll" elődjével, a „szex és bizonyos jazz"-el. Bejött a Charleston tánc és a miniszoknya, s ekkor terjedt először a szex a fiatalok között. A régi konzervatív tabukat egyetlen nemzedék alatt sikerült lerombolni.

Volt hátulütője is ennek a masszív kulturális változásnak. Az volt a hátránya, hogy ekkoriban még nem rendelkeztek azokkal a különböző antibiotikumokkal, melyek a különféle szexuálisan terjedő betegségek kezeléséhez kellettek volna. Másodsorban pedig nem rendelkeztek azokkal a legális abortuszklinikákkal sem, amelyek szükségesek lettek volna, hogy „gondoskodjanak" a nem kívánt terhességekről, amiket a sok szex produkált. Hatalmas árvaházakat nyitottak, hogy megpróbálják kezelni a helyzetet, fiúneveldéket, leányneveldéket. De olyan nagy visszhangot váltott ki, főleg az USA-ban és a tradicionális keresztény közösségek irányából, hogy nagyon vissza kellett venniük, mondhatni, bebukott a dolog. A nemi betegségek borzasztóan elterjedtek, az abortuszok száma is megsokszorozódott. Így hát szépen visszaültek a tervezőasztalhoz. Mert félreértés ne essék, mielőtt az egész folyamat elkezdődött nagyon pontos utasításaik voltak az akkori játékosoknak, az új „főpapságnak", nevezhetjük úgy is, hogy az idő urainak – akik a jövőt agytrösztökkel megterveztetik nagy intézmények számára –, kérdés csupán az volt, hogyan lehet azokat meghatározott idő alatt megvalósítani. Úgyhogy visszaültek a tervezőasztalokhoz.

Köztudott volt, hogy például háborús időkben több gyermek születik, mert azok a férfiak, akik lehet, hogy holnap meghalnak, aktívabb

„A legtöbb ember nem akar kilógni a sorból, ugyanúgy akar vélekedni a dolgokról, mint a közvetlen környezete. Még a saját épelméjűségüket is tesztelik azzal, hogy felvetik gondolataikat a szomszédoknak, barátoknak, és figyelik, hogyan reagálnak. Azok válaszolnak, és persze hasonlóan vélekednek ugyanazokról a kérdésekről. Teljesen mindegy, hogy ezek a vélemények tények, vagy éppenséggel bődületes nagy marhaságok, amíg mindenki egyszerre gondolja ugyanazt, addig mindenki megnyugszik, hogy ő is épelméjű."

szexuális életet élnek. Ez a II. világháború után elég erőteljesen érezhető volt. Így az adófizetők pénze igen speciális kutatási területre áramlott ekkor. Nemcsak atomfegyverekbe, hanem abba, hogy találjanak hatásos fogamzásgátló szert. Amikor végre megvolt, megjelentek vele a színen. Szinte egy időben az úgynevezett popzenével és újfajta drogokkal, mint az LSD és hasonlók. Amikor megvolt a fogamzásgátló, akkor adták meg tehát a végső zöld lámpát. Egészen legfelülről, olyan helyekről, mint a BBC, ami – ne feledjük – a brit kormány tulajdona. A brit kormány egyik szerve. Tehát annak a hangos kisebbségnek a nevében beszél, akik uralják Nagy-Britanniát. Így a BBC is elkezdte reklámozni a dolgot. Sorba jöttek a dj-k, megjelentek a televízióban. Meginterjúvolták az akkori híres popsztárokat, akik többnyire teljesen be voltak tépve, volt, amelyik kiesett a székéből interjú közben. A riporter pedig ilyeneket mondott: „Ejnye-bejnye gyerekek, rosszalkodtok?" Az egésszel a fiatal generációt célozták meg, hogy kövesse. Mert egyszerűen így működünk. Egyik majom utánozza a másikat. Még egyszer hangsúlyozom, az egész elsődleges célja a régi kultúra lebontása volt. Azé, amelyikben a fiú megismerkedik a lánnyal, egy darabig randizgatnak, azután eljegyzik egymást, összeházasodnak és végül gyermekeik lesznek. Már a Népszövetség, az ENSZ elődje kimondta, hogy fel kell számolni a család egységét. H. G. Wells szinte teljes munkássága ennek a fajta átalakításnak az előmozdítása. Ő maga találta ki a „szabad szerelem" kifejezést az 1800-as évek végén. A dolog odáig nyúlik vissza. Ő használta először, és egyik könyvében, amit még 1890 előtt írt, hangoztatta: „Létfontosságú, hogy elterjesszük a szabad szerelmet ahhoz, hogy lebonthassuk és eltüntethessük a család elavult intézményét." Amint ezt elértük, mondta, a család többé nem lesz útban, ha a kormány jön valakiért. Minden egyes személy külön-külön elkötelezett lesz a kormány felé, s nem lesz család, amelyik törzs módjára feláll körülötte és megvédi.

Ez idő alatt az USA-ban, Nagy-Britanniában és világszerte szélsőbaloldali jellegű csoportokat pénzeltek alapítványok, gyakorlatilag kommunista csoportokat. A Reece-bizottság[7] vizsgálatot is kezdeményezett, hogy belenézzen a dologba az '50-es években, hogy kiderítsék, hogyan lehet, hogy a legnagyobb kapitalisták, akik nemzetközi cégek és bankok tulajdonosai, alapítványokat hoznak létre azért, hogy szélsőbaloldali csoportokat támogassanak. Ma már tudjuk, hogy a cél az akkori kultúra megsemmisítése volt, azért, hogy behozhassák az új kultúrát, az új társadalmi rendet. Így aztán megnőtt a szexuális aktivitás. A mellékhatás továbbra is nagyszámú nem kívánt terhesség volt, de a fogamzásgátlóknak köszönhetően akkor már jóval kisebb mértékben. Ugyanekkor jelentek meg a feminista mozgalmak, megint csak a Rockefeller Alapítvány támogatásával, hogy zászlajukra tűzzék és tüntetéseken hangosan követeljék a nő jogát az abortuszra. Ugyanis, ha el tudják érni, hogy az emberek ne tartsák értéknek az emberi életet – és ez így ki is van mondva Julian Huxley[8] írásaiban: „Ha el tudjuk érni, hogy a társadalom ne értékelje az emberi életet, és az ember lekerüljön a piedesztálról, mint a bolygó kitüntetett élőlénye" –, „akkor könnyen be tudjuk vezetni a totális kontroll társadalmát, szigorúan szabályozott népességszámmal."

A kultúra területén minden a nagy terv megvalósítása irányában történik. Platón már jó régen megmondta, több mint 2300 évvel ezelőtt, hogy a kultúrának és a kulturális változásoknak mindig legfelülről kell jönni. Ha netán valami lentről jönne, az emberek szintjéről, akkor kívül esne az „elit" hatáskörén, és akár láncreakciót indíthatna el, ami bárhova eljuthat. Nem lehetne többé ellenőrzés alatt tartani, nem tudnák

kordában tartani utána. Ezért lényeges kiváltani a kulturális változásokat, Platón szerint a felfokozott dráma és a színészek utánzása révén, beleértve a divatot, amit épp viselnek, és a zenét, amit épp hallgatnak. Mindezt szigorúan irányítani kell, és „legfelülről" kell jóváhagyni.[9] Ezzel az egész elmélettel – hiszen mindig is elmélet volt, amit nagyon jól tudtak azok, akik a kulturális ágazatban dolgoztak – olyan drasztikus mértékben kívánták átformálni a kultúrát a '60-as '70-es évek folyamán, hogy ne is lehessen visszatérni az azt megelőző életvitelhez.

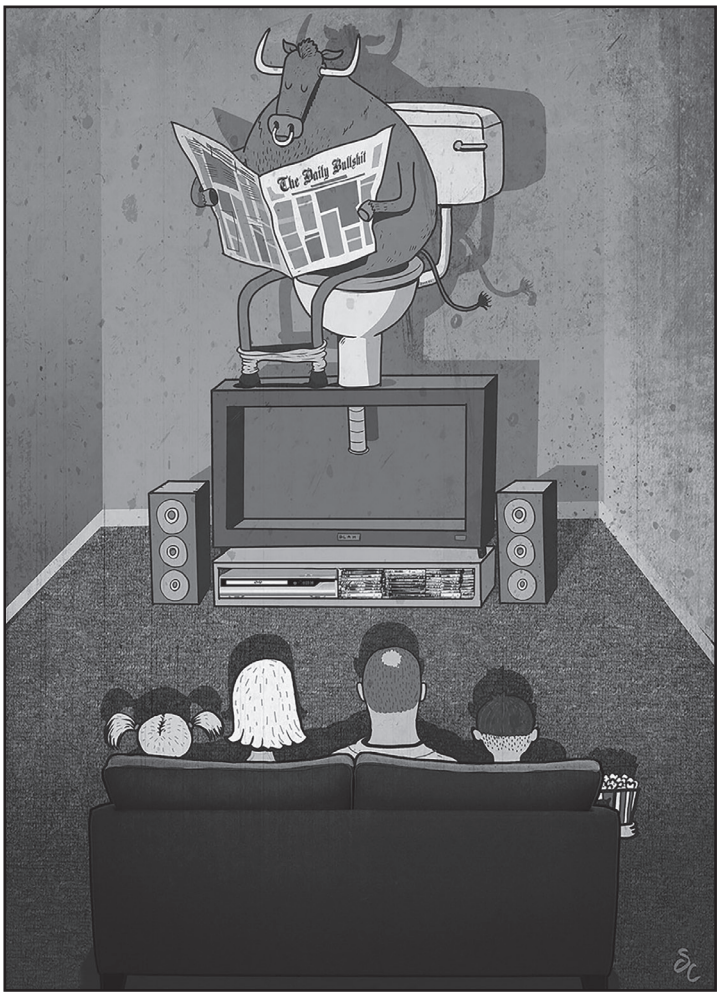
Ide kapcsolódik egy másik nagy játékos, a már említett Lord Bertrand Russell, aki kísérleti iskolákat működtetett a királyi ház engedélyével. Olyan dolgokat is megtehetett, amiért bárki mást lecsuktak volna. Azt hangoztatta saját iskoláival kapcsolatban, és ezek koedukált iskolák voltak, hogy ha elősegítjük a pubertás kor előtti szexualitást a gyermekek között, és a partnercseréket, akkor annak esélye – tanulmányok és megfigyelések alapján –, hogy később képesek lesznek valakivel tartós kapcsolatot kiépíteni az életük során, gyakorlatilag nulla lesz. Elhanyagolható, szinte kizárt, hogy megtörténjen. Így hát ezt az eljárást kezdték el alkalmazni a '60-as évek alatt. Úgy hívták: szabad szerelem. A drogok is besegítettek persze. Ekkor kezdődött a rövid távú kapcsolatok kora. A válások egyre gyakoribbá váltak. Érdekes módon nem is attól ugrottak meg igazán, hogy a társadalom szükségesnek érezte vagy megemelkedett volna az igény rájuk. A válások attól ugrottak meg, hogy a hollywoodi sztárok is elkezdtek válni. Már említettem a dráma- és a szórakoztatóiparral kapcsolatban, hogy az emberek követik a sztárokat. Ők a vezércsillagok ebben az okkult világban. Ugyanis hajlamosak vagyunk istenként tisztelni a vagyont és a híres embereket. Mi is olyanok akarunk lenni, azonosulni akarunk velük. Ilyen módon az egész válás dolog Hollywoodból jött, a legnagyobb sztárok utánzása folytán. A nők elkezdtek pletykálni róla, hogy ki kitől vált el éppen, és így tovább. S lassan elültetődött bennük a gondolat, hogy ha a sztárok mind elválnak, talán nekem is el kellene. Ebben az időben a Bernays-féle technikákat már alkalmazták a magazinokban. Akkoriban a magazinok 97%-a a nőket célozta meg. A reklámszakemberek ugyanis tudták, és ma is tanítják marketing szakokon, hogy a nők esetében sokkal könnyebb elérni, hogy rákapjanak valami új dologra, mint a férfiaknál. Ezekben a magazinokban híres színésznőkről, hősnőkről, gazdag nőkről olvastak. Az átlagos nő elolvasta történeteiket, és közben azonosult a szereplőkkel. Azt sugallták neki, hogy egyszerre mindent megkaphat. Lehet karriered, családod, szép házad. Gyakorlatilag telehazudták a fejüket, és közben elkezdték használni a szupernő kifejezést. Európa-szerte, az Államokban és Kanadában, teljesen egy időben, megint csak teljesen összehangoltan, a média és a szórakoztatóipar elkezdte nyomni a történeteket ezekről a szupernőkről. Előszedtek egy nőt – persze nem lehet tudni, hogy valós vagy kitalált személyt –, aki állítólag egy cég igazgatója, de otthon közben gyermekei vannak, kiváló férje van, mindent össze tud egyeztetni, mos, főz, kitűnő szakács… Az egész persze csak fikció volt. Ugyanakkor borzasztó nyomást jelentett a nőkre, hogy megpróbáljanak megfelelni e fikciónak. Ahogy a legtöbb reklám ezt teszi velünk. És ahogy a legtöbb dolog, amit látunk, hallunk, az reklám, de ha nem az, akkor is minimum egy alapszintű pszichológiai manipuláció. Megint csak a Bernays-féle metódusok. Ne feledjük, ő maga beszélt a „fogyasztói társadalom kialakításáról". Hogy a jól idomított emberek, amíg elég pénz van a rendszerben, szívesen maradnak az anyagi(as) világban, és felhagynak akár a gyermeknemzéssel is. Ez nem más, mint amiről Charles Galton Darwin[10] szót ejtett. Ha el tud-

juk érni, hogy a nő és a férfi az anyagi javakat hajszolja, sokkal kisebb lesz az esélye, hogy gyermekeket vállaljanak, hisz gazdaságilag az csupán teher.

A televízió mint első számú tudatbefolyásoló eszköz

Az emberek nagyon rövid idő alatt televízió-függővé váltak. A legtöbb ember a mai napig azt hiszi, hogy a sokféle szórakoztató program, a filmek, a dráma nem többek, mint egyszerű szórakoztatás, hogy csakis azért vannak. Ám ez soha, de soha nem volt így!

A legfontosabb társadalmi üzeneteket a mozifilmeken át vezetik be, drámával, fokozott drámával, érzelmi állapotok sorozataival. Nem logikus, tényszerű szekvenciákkal, hanem bizonyos érzelmi állapotok kiváltásával, amiket az agy regisztrál, és ezáltal bevéződik az üzenet. Tehát az emocionális tartalom rendkívül fontos ahelyett, hogy érvelést adnának, racionális gondolatmenettel, tényekkel. Itt nincsenek viták. Ennek tükrében, amikor egy történeten keresztül töltenek fel rád új gondolatokat, nem lehetsz rá felkészülve. Az agyad védekező mechanizmusa nem működik úgy, mint ahogy egy vita vagy egy előadás alatt működne. Gyakorlatilag egyfajta alfa-állapotban vagy, amikor szabadon tölthetnek fel rád új gondolatokat. Akár egy számítógép esetében. Így aztán ez a kultúra egy ipar, amit magán a szakmán belül is hasonlóan neveznek: „kultúripar". A Szovjetunióban is volt olyan ágazat, hogy kultúraipar. A színészekre, rendezőkre úgy hivatkoztak, mint kulturális vezetőkre. Csupán annyi szükséges, hogy az emberek időről időre megkapják az új feltöltéseket, és átformálható egy egész ország, egy egész nemzet vagy régió. Mind ugyanazokat a programokat kapják, ugyanazokat a frissítéseket, egy időben, meghatározott irányvonal mentén. Ma ezt hívjuk politikailag korrektnek. A legtöbb ember nem akar kilógni a sorból, ugyanúgy akar vélekedni a dolgokról, mint a közvetlen környezete. Még a saját épelméjűségüket is tesztelik azzal, hogy felvetik gondolataikat a szomszédoknak, barátoknak, és figyelik, hogyan reagálnak. Azok válaszolnak, és persze hasonlóan vélekednek ugyanazokról a kérdésekről. Teljesen mindegy,

Illusztrációk: Steve Cutts

hogy ezek a vélemények tények, vagy éppenséggel bődületes nagy marhaságok, amíg mindenki egyszerre gondolja ugyanazt, addig mindenki megnyugszik, hogy ő is épelméjű. Az ismerősök pedig mind egyetértenek, hiszen őket is mind ugyanazzal az információval töltötték fel. Nemcsak, hogy ugyanazt az információt kapjuk, de ugyanazokon a lépcsőkön is visznek el odáig. A dokumentumfilmek mindig meghatározott vonal mentén haladnak és jutnak el a végkövetkeztetésig. A legtöbben ennek sincsenek tudatában, azt hiszik, épp most kapták meg a tényeket a témával kapcsolatban, és azokból ez az egyértelmű következtetés vonható le, amit persze mindig a legvégén ad meg a szakértő. Gondolkodásnak nincs helye a folyamatban.

Itt érdemes megemlíteni Brzezinskit[11] és a *Két korszak között* című könyvét. Ne feledjük, hogy ez az ember nagyon magas rangú személy volt a nemzetbiztonsági hivatalnál. A geopolitika nagymestere, és mint azt magáról be is ismeri, körülbelül 20–50 éves időintervallumokban gondolkodik előre a különböző országok geopolitikájával kapcsolatban. Azt mondta, hogy az emberek lassan nem lesznek képesek önállóan gondolkodni. Ez alatt azt értette, hogy a tájékoztatás, ami az 1970-es években történt, amilyen formában tálalásra került az emberek felé, azok a formulák, és azok a típusú hírek, amiket átadtak, mind azt szolgálták, hogy ne értsék miről van szó. Azt is hozzátette, nemsokára elvárják a médiától, hogy az gondolkodjon és értékeljen helyettük. Nos, ez mára megtörtént. Ezért nem képesek már a mai emberek kilépni a televíziós programozás korlátjai alól. Ez jól mutatja, milyen fontos volt számukra, hogy legyen az emberek otthonában televízió.

Például a legtöbb ország Európában egészen az '50-es, '60-as évekig – és itt most Nagy-Britanniát hoznám fel példaként – nem adott hitelkártyát a dolgozó osztály tagjainak. Nem kaphattál hitelkártyát. A bankok nem adtak kölcsönt letét nélkül, valamit le kellett tenned zálogba a hitelért. Így hát mindenkinek volt egy nagyjából fix jövedelme, jutott lakbérre, ételre és így tovább, ruhára a gyereknek, létszükségletekre. De ezen felül nem maradt semmi luxuscikkekre, és hitel sem volt, hogy valami extrához jussanak. A brit kormányzat mégis – csakúgy, mint két évvel ezelőtt a kínai kormányzat – kitűzte céljául, hogy minden háztartásban legyen televíziókészülék! Ennek érdekében kivételt hoztak. A sok ezer dolog közül, amire egy embernek szüksége lehet, erre az egyre kivételt tettek. Megengedték, hogy hitelező cégek jöjjenek létre, s azok minden héten körbemehettek begyűjteni fél koronát, vagy öt shillinget, vagy amennyi akkor volt, hogy így törlesszenek egy televíziót, egy használt tévékészüléket. A brit kormány megállapodott az Egyesült Államokkal, hogy megvásárolja a használt televíziókészülékeket, amiket azután felújítottak, és eladtak a dolgozó családoknak Britannia-szerte, mert mint mondtam, minden háztartásba szántak egy ilyet. Na mármost, mióta érdekli a kormányt, hogy jól érezd magad otthon? Gondolhatod, hogy itt másról lehet szó. Úgyhogy a munkások meg is kapták a DER-készülékeket. Így hívták a céget, amelyik importálta. Később jöttek a fickók minden héten beszedni a fél koronát, öt shillinget. És akkor egyszer csak… Tisztán emlékszem, amikor ez történt: ez volt az utolsó nagy tévébeszerző hullám egy vérbeli munkásosztálybeli környéken. A szüleim minden hétvégén a helyi parkba vittek. Útközben egymás után haladtunk el a sok pár mellett, akik szintén kihozták a kölköket. Kimentünk a parkba, a völgybe, ahol mindig volt 1000–1500 pár a füvön. Itt került sor a vélemények megvitatására, a helyi politikától, a nemzeti politikán át, a szakszervezetekig. Mindenki érintkezett mindenkivel, régi iskolatársakkal, a többiekkel. Ez a rendszer, ebben

a formában, akkor már évszázadok óta működött. Évszázadok óta. Az emberek társalogtak, igazi gondolatokat, érzéseket kommunikáltak, amiket fontosnak tartottak a maguk vagy a közösség szempontjából, egymás szempontjából. Szóval beszélgettek. Akkor, amikor a televízió megjelent, nagyjából egy hónap telt el, s utána bármelyik hétvégén lemehettem a parkba, és senki, de tényleg senki nem volt ott. A televízió szó szerint egyik napról a másikra számolta fel azt a fajta szocializációt, azt a fajta interakciót az emberek között. A hagyományt, amiről beszéltünk, hogy kicserélték nézőpontjaikat, elújságolták egymásnak a friss híreket, segítettek egymásnak, annak, aki beteg volt, vagy más baja volt. Mindenki segített a másikon. Attól kezdve, ha elmentél a hosszú-hosszú házsorok mellett – úgy is hívták őket, hogy sorházak, mert összeértek és hosszú sort alkottak –, este csak azt láttad, amint az a kékes színű fény villódzik az ablakokban. És ez volt a vége, a megszűnése az igazi közösségeknek. Az egész nagyjából egy hónap alatt lezajlott.

A képernyő frissítési frekvenciája a televízió esetében rendkívül fontos. Beállították, hogy pontosan ennyi képfrissítés legyen másodpercenként. Ez éppen egybeesik az agy alfa-állapot rezgésszámával. Ahogy szemeinken át a kép bejut az agyunkba, mi is felvesszük ezt a frekvenciát az agyban és egy mély alfa-állapotba kerülünk. Nézz meg egy gyermeket, és figyeld a száját! Tátva marad a szájuk. Azt sem hallják, ha a szülő beszél hozzájuk. Gyakorlatilag hipnózisban vannak. Miért választanák pont ezt a képernyőfrissítési frekvenciát? Amikor annyi különböző frekvencia közül választhatnának. Nem kellett volna éppen ezt választaniuk. Az egésznek persze meg volt a célja: szándékosan lett hipnotikus. Egyfajta propagandaeszköznek készült, agymosási céllal, akkor is, ha mindezt szórakoztatásnak álcázzák.

Ugyanakkor arra is kiválóan alkalmas, hogy behozza az új kultúrát, hisz nagyszerűen segítette a szexuális forradalmat, kéz a kézben a drámákkal, a kis dokumentumfilmekkel, az ismeretterjesztő és szórakoztató programokkal. Itt megint csak Platónt lehetne említeni: a közönség megnézi, amit meg kell nézni. De nem is gondolnád, mennyire ki van dolgozva, hogy minden generációt érint, minden korosztálynak van benne valami. Mindegyik megkapja általa a maga frissítéseit, még az öregek is, hogy másképp lássanak dolgokat vagy másképp gondolkodjanak. Noha tulajdonképpen az első számú célközönség mindig a fiatalság volt.

„Gyűlölöm az »összeesküvés« szót, mert a kormány éppen azt szeretné, ha ezt használnánk. Mintha valami szabadidős tevékenység lenne, és mintha zakkant lenne, aki ezzel foglalkozik. Én sohasem használom e kifejezést."

Vegyük például a propaganda egyik legnagyobb szakértőjét, Jacques Ellult.[12] Rengeteget írt arról, hogyan működik az emberi agy. Továbbá, hogy az összes szórakoztató műsor, amiben valamilyen kormányszerv van, mondjuk rendőrség, a detektívtörténetek és a nyomozós tévésorozatok, amelyek mind tartalmaznak egy kis emberi drámát, ami megragadja a nézőt és segít neki azonosulni – s amivel például elérik, hogy végignézd az egész történetet, hogy egy gyereket elrabolnak, egy detektív rááll az ügyre, megjárja a pokol minden bugyrát, hogy kiszabadítsa, azt hogy azonosulj a főhőssel, ha férfi vagy, a hősnővel, ha nő vagy –, az csali, amitől végignézed. Ellul megmondta, hogy minden dráma, amiben rendőr van, vagy mondjuk katonák a filmben, mind tisztán propaganda. Teljesen tiszta propaganda. Az izgalmas történet csupán csali, hogy végignézesse veled, hogy azonosuljál vele. Mert még egyszer hangsúlyozom, mindig van valami

üzenet valahol elrejtve a filmben. Meglehet, éppen olyan üzenet, ami ellentmond a jelenlegi morális normádnak. Lehet, hogy mondjuk a zsaru lefekszik egy gyönyörű nővel, miközben otthon várja a felesége, s ez mind része a történetnek. Még azt is bemutatják, miért tette, hogy lelki problémái voltak aznap stb. Ezáltal máris változtattál némileg az álláspontodon, azon, ahogy te magad abban a szituációban viselkednél. Arra

jutottál, hogy talán bizonyos körülmények között mindez elfogadható. Hát így töltenek fel rád új gondolatokat a szórakoztató programokon keresztül. Az egész azért van, hogy a megfelelő irányba változtasson rajtad, egy lépéssel közelebb vigyen azokhoz a szokásokhoz, amelyek bizonyos embereket a leginkább szolgálnak.

Beszéljünk akkor egy kicsit az alfa-állapottal kapcsolatos tényekről. Nemrég olvastam idevágó írásokat különböző tudományos kutatásokban. Kimutatták, azután is, hogy kikapcsolod a televíziót, jó háromnegyed–egy óráig benne maradsz ebben az alfa-állapotban, néha tovább is, attól függően, mennyi ideig nézted előtte a készüléket. Na, és az új HD-felbontás…[13] Ismét megkérdezem, miért tűzi ki egy ország elnöke célul, hogy minden televíziónak át kell állnia HD-re? Azért, mert annyira számít neki, hogy jól érezd magad? Annyira fontos, hogy jó minőségű képet nézzél? Valószínűleg valami más oka van. Biztos vagyok benne, hogy a régi frissítési ráta előnyeit, mind átvették HD-be, de adtak hozzá újabb hasznos dolgokat, hogy minél teljesebb hipnózist idézhessenek elő.

Hogyan tudsz felébreszteni valakit, aki teljesen televízió-függő? Sehogy! Ilyen egyszerű. Azt, aki megkapja a napi agymosás adagját, nem lehet. Mert szó szerint megkerül minden tudatos funkciót az illetőben. Lehetetlen napi szinten befogadni, és közben megpróbálni felébredni és gondolkodni. Ismerek olyanokat, akik teljesen abbahagyták a televíziózást és totális depresszióba estek. Mert felborult az egész napi rutinjuk. Egyúttal rengeteg üres időhöz jutottak, ami megint csak fontos eleme a kontrollnak. Ha el tudod venni egy embertől azt az időt, amit gondolkodásra használhatna, amikor esetleg azt mondhatná, megyek, olvasok egy könyvet vagy tanulok valami érdekeset, ha ezt az időt el tudod ragadni tőlük, és eléred, hogy ehelyett félkómában nézzenek egy tévékészüléket, akkor sötétségben, butaságban és engedelmességben tarthatod őket. Nem állnak majd ellent a rendszernek. Azt szoktam tanácsolni az embereknek, ha ismernek valakit, aki sokat nézi a televíziót, viszonylag könnyen tesztelhető, hogy hol tart az illető mentális és pszichológiai leépülése. Feltehetsz néhány egyszerű kérdést, és ha a szokásos, sablon tévéválaszokat kapod, felejtsd el az egészet. Ilyen egyszerű: fe-

lejtsd el! Ha netán észlelsz valami kis szikrát, hogy van saját véleményük, akkor talán van még némi esély, hogy tudsz kezdeni valamit velük. Egyébként nem tudsz. Mert a televízió, ha megnézed, a drogok kategóriájába sorolható.

Minden, amiről nem tudsz lejönni, az drog. A televízió egy drog, az emberek napi 4–5 órát bámulják. A legnagyobb pszichológusok – de még az ENSZ-ben is – tárgyalták, hogy miként lehet a televíziózás segítségével kialakítani az új szokásokat a gyermekek számára. Hányan tudják, hogy a világon minden kormányzati szerv, gyakorlatilag minden ország vezetősége rendelkezik egy kulturális osztállyal, amely alkalmaz rajzfilmeseket és fizeti őket? Azért, hogy meséket készítsenek az aktuális „politikailag korrekt" témákról: a környezetről, a szennyezésről, a rossz felnőttekről, akik tönkreteszik a bolygót mérhetetlen fogyasztásukkal, meg hasonlókról. Hányan tudják, hogy amikor leültetik a gyermeküket egy ilyen műsor elé, akkor igazából agymosást kap, egy tudományosan kidolgozott agymosást. Ezeket a kis rajzfilmeket szakemberek készítik, akik biztosítják, hogy az üzenet beépüljön a tapasztalatlan elméjükbe, ahol egy életre rögzül, és napi szinten aktív marad. Vagy ott vannak a történetek, amiket felolvasnak nekik. Ezeket szintén tervezik a gyermekek számára. Mindegyik írót, mindegyik ilyen szerzőt kormányprojekt finanszírozza. Szó szerint a saját kezedbe kell venned ezt a dolgot, hogy megértsd, mert ezek a létező legveszélyesebb eszközök. Meglehetősen veszélyes fegyverek! Mit gondolsz, miért vannak a tévécsatornák kormányengedélyhez kötve? Ha mondjuk független televíziócsatornát szeretnél üzemeltetni, és hasonló jellegű híreket, információkat közölni, nem kapnál rá engedélyt. Az engedélyhez politikailag korrektnek kell lenned. Kapsz egy listát arról, hogy mit szabad, és mit nem, mielőtt megkapnád, és utána rendszeresen ellenőriznek, hogy betartod-e az irányelveket.

Ha szeretnél segíteni másokon a televíziózással kapcsolatban, kipróbálhatod például – és ezzel magadat is edzheted –, hogyan érdemes tévét nézni: nem engeded magad beszippantani, nézed és követed a történetet, de nem hagyod magad belevonni. Mindig van egy szál, amit követni kellene, egy eseményszövevény, egy vonal, egy fiú, aki megszerzi a gyönyörű nőt, és mindenféle megpróbáltatáson megy át, hogy kiszabadítson egy gyermeket vagy megmentse a világot, vagy ilyesmi. Ha meg bírod állni, hogy ne vesszél el az érzelmi történésekben, és képes vagy elemző szemmel nézni a filmet, akkor megtanulod felismerni azokat a technikákat, amelyekkel információt ültetnek el magába a filmbe. Ez kiváló módja a tanulásnak. Amikor már képes vagy rá, meg tudod mutatni másoknak is, hogyan kell csinálni ezt, hogyan lehet megtanulni belőle, hogy mit, miért mutatnak neked. Idővel eljutsz odáig, hogy már a dokumentumfilmek esetében is észreveszed, hogyan vannak felépítve, hogy azt a véleményt készítik eléd, ami sokszor nagyon határozott álláspont. Anélkül teszik ezt, hogy megkapnád a konkrét tényeket, vagy akár a ferdített tényeket, és így tovább. Tanuld meg, hogyan kell kritikusan elemezni, és gondolkodni miközben filmet nézel. Esetleg másoknak is megmutathatod ezt a technikát, például leülhetsz valakivel, aki szereti a jó filmeket. Megnézhettek egyet, amit már korábban láttatok. Mindeközben mutass rá a politikailag elfogadott, kis elültetett szavakra, szlogenekre, kifejezésekre, amiket odatettek, és mutasd meg neki, hogyan csinálják. Így, ebben a formában még élvezetes is lehet a televízió tanulmányozása. Azután írd össze azokat dolgokat, amiket nem vesz észre, de a tudatalattijába beépülnek. Mert ezekből a tudattalanba beépülő gondolatokból alakul ki később az emberek szemlélete.

Még csak nem is fogják tudni, hogyan jutottak erre vagy arra a meggyőződésre. Nem fognak emlékezni rá, hogy ez emebből a filmből, vagy éppen amabból a dokumentumfilmből jött. Az egész így, ebben a formában, még szórakoztató is lehet, miközben van pozitív oldala. Bárkit meg lehet tanítani, hogy képes legyen erre.

az internet (i)gazságai

Az internettel kapcsolatban annyit, hogy az első ember, aki megemlítette, tudomásom szerint megint csak ez a „nagymester" Brzezinski volt, *Két korszak között* című könyvében. A '70-es évek elején azt mondta: nemsokára kapnak egy új tömegkommunikációs eszközt az emberek, ami forradalmat hoz. Ami gyökeresen meg fogja változtatni a társadalmat. De azt is említette, utalt rá, hogy szigorú szabályozások lesznek mögötte. Ugyancsak elmondta, hogy akik bevezetik, soha nem fogják elveszíteni az ellenőrzést felette, mert – mint tudjuk – a tudás hatalom, a tudás mindig is hatalom volt. Ezért van az, hogy a történelem során a vezetők valódi machinációit sohasem tárják a nyilvánosság elé. Az igazi erő a tudásból és a megértésből ered, abból, ha rendelkezésre állnak a tények egy adott témában. Tehát odaadták az embereknek az internetet, de teljesen más céllal. Először a cél az volt, hogy mindenki kezdje használni. De mit akart ezzel az „elit" elérni? Mi volt a jó nekik ebben? Azt akarták, hogy az emberek annyira rászokjanak, hogy ne tudjanak nélküle élni.

Ha mostanság körülnézünk, a cégek már nem tudnak meglenni nélküle. Manapság elképzelhetetlen lenne visszatérni a papírhoz és a ceruzához. A leltárvezetéshez és hasonlókhoz. A fiatalok szempontjából pedig – akik, ugyebár, mindig az elsődlegesen megcélzott korcsoport – bevezették, biztosították, hogy legyen… Talán ez volt az első hír, amit az internetről hallottam a médiából. Egyáltalán nem értettem hozzá, ahogy a számítógépekhez sem. Az egyetlen dolog, amit viszont tudtam róla, hogy tele van pornográfiával. Minden újság erről cikkezett. Ami megint csak a jól bevált szisztéma, melyet a '60-as, '70-es években is használtak. „Ejnye-bejnye gyerekek, rosszalkodunk?" Mint a rocksztárok a tévében. Közben pontosan tudva, hogy minden ifjú emberke rajta lesz, amikor a hormontermelése beindul. Hisz tudjuk, hogy egyfolytában ezen jár az eszük.

Ám az is tervben volt, hogy miután az emberek függővé válnak, az egészet fokozatosan átformálják. Az emberek függőségének megtartása mellett lassan másfajta rendszerré alakítják. Ahol a főáramú média, a hivatalosan jóváhagyott média, a „kultúra gyáros" média, idővel megszerzi a fontos területeket, a kulcspozíciókat, a főbb sávszélességeket, amiket később korlátoznak. Ugyanekkor az emberiség számára még soha ezelőtt nem volt lehetőség arra, hogy használhasson egy médiumot, amelyen keresztül megoszthat egymással alternatív híreket, ellenőrizhető tényeket, ahogy a jelen pillanatban tehetjük. Ez azonban előbb-utóbb minden bizonnyal szigorú cenzúra alá kerül. Voltak már nemzetközi tanácskozások – az elsőt Kanadában tartották, az ENSZ zászlaja alatt –, ahol arról volt szó, hogy milyen mértékben regulázzák meg, hogyan cenzúrázzák az internetes oldalakat. Immár évente rendeznek ilyen találkozókat, ahol mindig újabb javaslatokat tesznek erre vonatkozólag.

Ismert, hogy idővel bevezetik a „Felhő-rendszert",[14] amivel már tele az angol média. Ez esetben nem tudsz majd adatokat tárolni a saját gépeden, sőt, nem is lesz szükséged adattárolóra, mert valamennyi adatodat távoli szerverek tárolják számodra. A rendszer ettől kezdve egyfajta büntetésként lesz használható: amikor nem vagy politikailag korrekt valamilyen téren, elvehetik a hozzáférésedet a szerverhez, amin az adataid vannak, egészen addig, amíg vissza nem

állsz szépen a sorba és nem viselkedsz megint rendesen. A társadalmi kontroll eszközei lehetnek pénzügyiek, pénzbeli büntetések, vagy egyéb büntetések, mint például személyes adataid megvonása. Egyértelmű, hogy ezt is társadalmi ellenőrzésre fogják használni, hacsak nem vált ki túl nagy felháborodást az emberekben. Persze számítanak bizonyos szintű nemtetszésre azok részéről, akik túlságosan megszokták, hogy bármilyen weboldalt megnézhetnek, vagy bármilyen témáról kommunikálhatnak egymással, amiről csak kedvük tartja.

Mármost, ne feledkezzünk meg róla, hogy az internet megjelenésével egy időben a kormányszervek maguk hoztak létre és népszerűsítettek *chat*-szobákat és hasonlókat. Bizony elég szép számmal vannak ügynökök is ebben a fura világban, amit internetnek hívnak, akiknek az a feladatuk, hogy beépüljenek ama csoportokba, bomlasszák azokat a közösségeket, amelyek megpróbálnak összeállni, hogy bizonyos témákat vitassanak meg, mondjuk a politikai változásokról. Így hát ez már ma éles csatamező. A „*cyber*-háború" szót régóta alkalmazzák, már azelőtt használták, hogy feltárták volna a lakosság előtt az internetet. „Az információs háború kora ez" – írták az újságok –, „így hát a kormányoknak és a hírszerzési szerveknek ennek megfelelően ki kell terjeszteniük a hatáskörüket, hogy ők is jelen lehessenek e virtuális világban, és beépülve manipulálhassák a különböző csoportokat".

Persze rengeteg zagyvaságot is találni lehet a neten, amelyek könnyen elviszik az embert az „összeesküvések" irányába. Gyűlölöm az „összeesküvés" szót, mert a kormány[15] éppen azt szeretné, ha ezt használnánk. Mintha valami szabadidős tevékenység lenne, és mintha zakkant lenne, aki ezzel foglalkozik. Én sohasem használom e kifejezést. Mégis az ilyenek lettek a legnépszerűbb weboldalak, az „összeesküvés-oldalak". Rengeteg van belőlük, és természetesen rengeteg hivatásos ügynök is működik ezeken. Egyeseket a kormány finanszíroz, s vannak, melyeket maga a kormány hozott létre: sokról köztudott ez, főleg Európában, hogy így tartsák kézben az összeesküvés-elméletes oldalakat. Azután bedobhatják az UFO-kat, meg az űrlényeket, és máris elérték a céljukat – na, ez a hírelhárítás.

Ha már itt tartunk, beszéljünk egy kicsit a hírelhárításról, és arról, hogy milyen formában alkalmazzák. Először is mi a hírszerzés? A hírszerzés szimplán ügynökök kiküldése, akik nyitva tartják a fülüket. Egyszerűen hallgatóznak, a piacokon, bárokban, kávézókban, hogy miről beszélgetnek az emberek. Arábiai Lawrence[16] saját könyvében, *A bölcsesség hét pillérében* leírja, hogy ügynöki kiképzést kapott. Arab nyelveken végezték ezt. Sok pénzt fizettek neki és tizenegy másik embernek, akiket mind Cambridgeben képeztek ki. Arab országokba küldték őket, hogy alapítsanak arab folyóiratokat. Amint megjelentettek egy sztorit az újságjukban, felvettek rengeteg embert, hogy hallgatózzanak, figyeljék, hogy az információt, amit az újságban közreadtak, hogyan fogadja a közönség, az olvasók. Ezek a hírszerzés alapjai. Mármost, mi a hírelhárítás? A kormány szempontjából a hírelhárítás nem más, mint fogni azokat az információkat és adatokat, amelyek gondot okozhatnak az aktuális hatalom számára, és megtalálni a

„Ha el tudod venni egy embertől azt az időt, amit gondolkodásra használhatna, amikor esetleg azt mondhatná, megyek, olvasok egy könyvet vagy tanulok valami érdekeset, ha ezt az időt el tudod ragadni tőlük, és eléred, hogy ehelyett félkómában nézzenek egy tévékészüléket, akkor sötétségben, butaságban és engedelmességben tarthatod őket."

módját, hogy semlegesítsd, elhárítsd ezeket a tudnivalókat. Az alaptechnika – ha nem tudod lejáratni, eltenni láb alól azt az embert, aki az igaz(i) híreket hozza – az, hogy előállsz a saját „igazmondóiddal", akiket gondosan felkészítesz, ellátsz pénzzel, s ráállítod őket ugyanarra a területre, ahol az igaz(i) híreket hozzák, hogy ugyanazokat a dolgokat mondják, mint a többiek. Hogy tényekkel álljanak elő. De amint megvan a követő bázisuk, bedobhatják az űrlényeket, meg az UFO-kat, meg az egész *New Age* vallást. A „spiritualizmus" a nagy szó, amit ma nagyon divatos emlegetni. Végül elérik, hogy a témában egy kezdő, egy szkeptikus azt hallja, hogy a fizetett ügynök – aki egyébként nagyon tehetséges – ugyanazokat a tényeket mondja, mint a másik, aki nem foglalkozik UFO-kkal, meg ilyesmikkel. Az illetőt, aki azonban nem foglalkozik UFO-kkal, űrlényekkel, gyíklényekkel meg hasonlókkal, egyszer csak egy kalap alá veszik a másik fickóval. Egy kategóriába sorolnak vele a kapcsolódó pontjaid miatt. Hasonlóak a témáid. Hiába vigyáztál, hogy messze elkerüld a mesét és a félretájékoztatást, mégis egy kalap alá vettek vele, és ezzel el is hárították az információd. Innentől kezdve hiába mondasz tényeket, az emberek úgy is kinevetnek: te is biztos azt hiszed, hogy a világot mindenféle űrlények irányítják. És ezzel vége. Na, ez a hírelhárítás.[17] Ilyennel is tele van az internet. Ezeket megint csak a kormány finanszírozza.

Éberségtechnikák

Vannak kis csoportok, melyek nagyon ügyesek, ahol a résztvevők személyesen összeülnek, választanak egy könyvet, amit elolvasnak, és a tényekkel foglalkoznak, a nyilvánosan hozzáférhető, ellenőrizhető adatokkal. Végigmennek a könyvön, és kielemzik. Megvizsgálják a kifejezéseket, a tartalmat. Mindenki részt vesz, mert lehet, hogy valaki épp élt akkor, és emlékszik valamire, amikor az esemény történt, s hozzá tud fűzni valamit a dologhoz, és így tovább. Ez az igazi részvétel, az igazi kommunikáció, és a többiek is újabb és újabb tudnivalókat képesek hozzáadni az egészhez. S ezzel egyre teljesebb lesz a kép. Ez például nagyon jó ötlet: elindítani egy ilyen csoportot a környékeden. Akkor is, ha csak ketten kezditek az egészet. Ne nevess a dolgon! Bizonyára nevetségesnek tűnik először, hogy most leülünk és kielemzünk egy könyvet, ha nem csináltál még ehhez hasonlót az életedben. De üljetek csak le egy kávé vagy egy sör mellett, kinek-kinek ízlése szerint, és váltsátok egymást az olvasásban. S kérdezd meg a barátodat: van hozzáfűznivalód ahhoz, amit olvastunk? Van véleményed a dologgal kapcsolatban? Ez stimulálni fog, hogy ténylegesen részt vegyél a dologban és gondolkodj. Mert mindenkit, aki e mai korban él, teljesen arra idomítottak, hogy ne gondolkodjon. Ahogy Brzezinski mondta: az emberek nemsokára nem lesznek képesek maguktól gondolkodni, és a médiától várják el, hogy gondolkodjon helyettük.

Ezzel kellene szembemenni, és elkezdeni újra önállóan gondolkodni, összegyűjteni az elérhető információkat, aktiválni magunkat, újra használni az elménket. Meg fogsz lepődni, hogy milyen gyorsan újra elkezd működni – akár egy izom, amit jó ideje nem használtál –, hogy pillanatok alatt milyen éles lesz az elméd. Utána, ha esetleg nagyobb csoportokat sikerül összehozni, hogy megint ezt tegyétek, a csoportok összekapcsolódhatnak és egymással is megindulhat a párbeszéd. Akkor a másik közösség is tud ajánlani könyveket, amelyekről ti még nem hallottatok. Előfordulhat, hogy épp szükséged van egy régi könyvre, ami bizonyít valamit. Nekem például rengeteg van otthon. Mindenkinek van valami kis információja valahol, egy eldugott helyen. S amikor elkezditek összerakni az információ-

darabkákat, beszélgetések, olvasókörök keretein belül, mindenki tud adni valami keveset. Minél több tudás jön össze, több tényszerű adat kerül elő, annál nagyobb lesz a tudástáratok, és annál könnyebbé válik mások meggyőzése, hogy nézd, ez milyen tényszerű, ellenőrizhető dolog. Itt vannak az adatok, itt van maga a könyv, olvasd el te is ezt a részt belőle, utána beszélgessünk róla, hogy mi a véleményed. Mit gondolsz, mit értettek ez alatt? Mit gondolsz, sikerült véghezvinniük ezt itt? És általában arra fogtok jutni, hogy igen, sikerült nekik. Aztán meg, hogy íme, itt van, hogyan csinálták.

A bizonyítékok mind megvannak, de a tudás szét van szórva. Ezért jelentek meg a televíziókészülékek a '70-es évektől azokon a helyeken, ahol az emberek azelőtt beszélgetni szoktak, bárokban, éttermekben, európai kocsmákban. Előtte mindenki beszélgetett mindenféle témáról. A tévékészülékeket jó okkal tették oda. Most mindenki bámulja a dobozt, amiből sport jön, vagy hangos zene, úgyhogy már nem lehet beszélgetni. Az egészet a kormány szponzorálta, mert csak kormányzati engedéllyel üzemelhettek a nagy bár- és étteremláncok Európában. Ez történt. Szándékosan. Mert ne feledd, semmi nem történik ok nélkül. Mi lehetett az ok? A vendégek biztosan nem panaszkodtak, hogy unatkoznak a bárokban és nem szeretnek beszélgetni. Az emberek ide-oda mozogtak a kocsmában, bele-bele hallgatva a beszélgetésekbe, aztán ha érdekesnek találtak egy témát, bekapcsolódtak. Miért volt olyan fontos, hogy megakadályozzák a kommunikációt? Ez a fő propagandaeszközük, amivel blokkolni képesek az információáramlást az emberek között, még a közösségi helyiségekben is. Észrevetted, hogy már meg sem beszélik egymással a híreket, miután a tévébemondó felolvassa? Mindenkire ugyanazokat a véleményeket töltik fel, szinte felesleges megkérdezni a másik nézőpontját, hiszen úgyis ugyanaz lesz, mint amit rád feltöltöttek. Tehát vissza kell térnünk

a kommunikációhoz. Beszélgetni egymással. Megkeresni a bizonyítékokat, mert a tudás szét van szórva. A tudás hatalom, úgyhogy szerteszét van szórva. Több ezer könyvbe. Amint elkezditek ezeket az olvasóköröket, és a körök egymással is kezdenek információt cserélni, akár az interneten keresztül, kezdenek összeállni a tények és az adatok, és egy előadható formát öltenek. Ez által egyre több és több tag fog csatlakozni. Csak a tudás és a vágy a tudás megszerzésére az, ami meg tudja hiúsítani a terveket, amiket elég nyíltan lefektettek számunkra, és egyre nyíltabban viteleznek ki az „elitek", ott „legfelül".

A közösségek kialakításának kérdése sajnos kétélű kard. A „kommunásítás" szót például az idősebb Bush is előszeretettel használta, amikor a kollektivista rendszer bevezetéséről beszélt. Az ENSZ szintén azt szeretné, hogy közösségeket hozzunk létre, a televízión keresztül is ezt nyomják. „Ez a te közösséged! A helyi közösséged! Vegyél részt a közösségi életben!" Ilyenkor persze mindig a saját, politikailag korrekt közösségi formájukra gondolnak. Ez itt a probléma. A kormány teljesen behatolt, és átformálta a társadalmat a közösségeken keresztül. Itt nem csak a televízióra gondolok, ami, ugye, lerombolta a közösségi szellemet. A kormány pontosan ugyanazt teszi, mint a másokon élősködők. Az élősködők ugyanezeket az eszközöket használják, mert ők is hatalmat akarnak az áldozatuk felett. A parazita először úgy jelenik meg a színen, hogy segít valamilyen problémát megoldani az áldozatnak. A probléma azonban gyakran olyan, amit maga a parazita okozott előzőleg az áldozatának. A kormányok régebben például szinte világszerte egyszerre álltak elő a segélyezési rendszerekkel. Volt idő, amikor a családok segítették egymást. Nem volt szükség segélyezésre. Ha valaki elveszítette a munkáját, mindenki segített egy kis pénzzel. Nem néztek rossz szemmel a családtagra, amiért elveszítette a munkáját vagy lebetegedett. A család segítette a tagjait. A család, ne feledjük, még mindig a legkisebb törzsi egység. Aztán jött a kormány és bevezette a szociális segélyeket, amit persze a zsebedből vett ki, mert azt se feledd, hogy semmi sincs ingyen. Így eljött az idő, hogy amikor az emberek elveszítették az állásukat, vagy lebetegedtek és munkaképtelenek lettek, akkor magam is hallottam olyat, hogy valaki a saját családtagjának azt mondta, menj el szépen munkanélküli segélyért, ne hozzám gyere, vannak e célra szociális szervek.

„Csak a tudás és a vágy a tudás megszerzésére az, ami meg tudja hiúsítani a terveket, amiket elég nyíltan lefektettek számunkra".

Ma abba a szomorú helyzetbe kerültünk, hogy a közeli hozzátartozók sem segítenek egymáson, a kormánytól várják a segítséget. Magától a piócától, az élősködőtől. Mert a kormány parazita! Tőle várják, hogy gondoskodjon a szerencsétlenül járt prédákról, akik már nem segítenek egymáson. Vissza kell követelnünk a jogunkat – és ezt te is megteheted a környezetedben –, hogy segíthessünk egymáson, és elvegyük a kormány kizárólagos jogát. Mert a kormány célja: hatalom az áldozat felett, nem pedig a segítségnyújtás. Akik annyira lesüllyedtek, hogy beleesnek a segélyen élők körébe, azok életét már teljesen a kormányszervek és a szociális intézmények irányítják. Ez az, amiről Huxley beszélt. Hogy már nem lesz szükségük a túlélési képességeikre. És Russell ugyanezt mondta, mert jön a kormány és gondoskodik róluk, s meghoz minden döntést helyettük. Hiszen csak akkor segít, ha megszerezhet magának, és eléri, hogy vakon engedelmeskedj a rendszernek.

Hát ezzel állunk szemben. Egy jól kidolgozott háborús stratégiával, ahol a cél, hogy az emberek a kormánytól függjenek, és ne a családtól, a testvérektől, a szülőktől, hanem csakis az államtól. Mint mondtam, ez utóbbi függéssel

kell szembemennünk. Aktiválni kell magunkat a környezetünkben lévők megsegítésére. Meg kell találnunk a saját kis közösségeinket. Nem számít, ha csak öten vagytok benne az egész városból vagy faluból. Akkor is a ti saját kis közösségetek, ahol van bennetek valami, ami összeköt. A lényeg tehát visszaszerezni a tudást, ami a magunk és környezetünk túlélését biztosíthatja.

Ford. Filantróp

Jegyzetek

[1] A https://www.youtube.com/watch?v=eR5F0xvSjyE&list=PLC874409FAA9AFB8E elérhetőségű videófilm feliratának szövegváltozata. A fordítást először a valosag.net tette közzé önálló formában. Itt Gődény Jonatán gondozásában közöljük, amelyet Juhász Krisztina összevetett az eredeti angol nyelvű hanganyaggal és tovább gondozott. Köszönetet mondunk mindenkinek, aki hozzájárult, hogy írásos formában is elérhető legyen, és hogy talán akként is megállja helyét. Mindenekelőtt természetesen a szerzőnek, aki örömmel vette a közlés tényét, és a fordítónak, akit sajnos nem értünk el. *(A szerk.)*

[2] H. G. Wells: ismert angol sci-fi író. A Fabian Society (Fábiánus Társaság) tagja volt. Ennek a főleg nagy tudású embereket tömörítő csoportnak célja volt többek között az, hogy lehetőleg észrevétlenül segítse elő a társadalom átformálását az új világrend céljainak érdekében. *(A ford.)*

[3] *Shock 'n all* vagy *shock 'n awe:* az ellenség megbénításán, ellehetetlenítésén alapuló hadviselés. Az angolszász szakirodalom szerint bevált módszer, különösen akkor, ha teljes hatalomérvényesítést és látványos erőfitogtatást alkalmaznak, mintegy megbénítva, paralizálva e hatásmechanizmus áldozatait. Ezt az alapelvet, doktrínát Harlan K. Ullman és James P. Wade jegyezte le 1996-ban. Az Egyesült Államokban működő National Defense University a saját programjának tekinti. *(A szerk.)*

[4] Bertrand Russell: ismert angol filozófus, matematikus, szociológus. A Fábiánus Társaság tagja. *(A ford.)*

[5] A pontos hivatkozások hiánya annak tudható be, hogy szövegünk eredetileg beszélt szöveg. *(A szerk.)*

[6] Edward Louis Bernays: a propaganda és a PR kutatója. Freud unokaöccseként nem tett mást, mint a pszichoanalízis eredményeit alkalmazta a propagandában. Nagyvállalatoknak éppúgy adott tanácsokat, mint amerikai elnököknek. *(A ford.)*

[7] A Reece-bizottság két elnöke Edward E. Cox és B. Carrol Reece volt, innen a neve. A bizottság vizsgálta, hogy bizonyos non-profit szervezetek, alapítványok felhasználják-e a forrásaikat a kommunizmus támogatására. *(A ford.)*

[8] Julian Sorell Huxley: evolúcióbiológus, zoológus, az eugenika híve. Aldous Huxley író bátyja. *(A ford.)*

[9] Platón említése ebben a kontextusban véleményünk szerint téves. A szerző azon felfogásával kapcsolatos, miszerint nincs – és talán nem is lehetséges – pozitív elit: a legfelül lévők, a főpapok, a birodalmak irányítói a történelem korábbi fázisaiban is a maiakhoz hasonló vezetők voltak. Mivel ezzel nem értünk egyet, e kifejezéseket is idézőjelbe tettük. *(A szerk.)*

[10] Charles Galton Darwin: Charles Darwin unokája. Ő írta a *The next million years* című könyvet, melyben részletesen kifejti az illuminátus terveket. *(A ford.)*

[11] Zbigniew Brzezinski: lengyel származású amerikai politológus, geostratéga. Nemzetbiztonsági főtanácsadó 1977-től 1981-ig. *(A ford.)*

[12] Jacques Ellul: francia filozófus, szociológus, a propagandakutatás nagy alakja. Jelentős műve az 1962-es *Propagandes*.

[13] *High-Definition:* elsősorban felbontási specifikációkból adódó előnyösebb képmegjelenítés. *(A szerk.)*

[14] *Cloud System*. Lásd még *Cloude Computing, Clode Storage, iCloud* stb. *(A szerk.)*

[15] Amikor Watt „kormányról" beszél, sokszor a „világkormányt" érti alatta. Nehéz eldönteni, mikor utal egy konkrét, meghatározható kormányra, és mikor a világkormányra. Mindazonáltal ez nem lehetetlen. Azért sem, mert a kettő szorosan összefügghet. *(A szerk.)*

[16] Thomas Edward Lawrence: a brit hadsereg tisztje, régész, író. Összekötőként jelentős szerepet játszott az 1916–18-as arab nemzeti felkelésben. *(A ford.)*

[17] Ez valóban ravasz technika, de hatásos fegyver ellene az, amit William Cooper tett, hogy könyörtelenül leleplezte ezeket a szélhámosokat. *(A ford.)*